

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Psevdo-Poenitens Correctvs. Sive Doctrina Ecclesiae
Catholicæ, & Sanctorum, solemniorúmque Doctorum, De
Vera Poenitentia ...**

Dionysius <aus Werle>

Coloniæ Agrippinæ, 1692

Art. 4. Ex defectu debilæs in solius Christi meritis fiduciaẽ multorum
Attritio & Confessio est sine fructu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41634

di propositum afferre oporteat; adeo, ut id negligens, Absolutionem sacrilegè recipiat; & cum gravi peccato mortali recedat, qui cum solis venialibus accessit; ut complures Theologi moment: Qui etiam, ob facile ejus rei periculum, suadent, ut non nisi venialia afferens, addat mortale aliquod jam aliàs confessum; circa quod intimum animi dolorem, efficaxque & absolutū emendandi propositum faciliùs concipere denuo possit.

ARTICVLVS IV.

Ex defectu debitæ in solius Christi meritis fiduciæ multorum Attritio & Confessio est sine fructu.

I. Hanc fiduciam, non minùs ac supradicta, omnes Catholici ad veram Contritionem Attritionemque requirunt:

runt: Unde ADAMUS SASBOUT,
 Ord. Min. de Observ. Professor Lovan.
 [qui anno 1553. 21. Mart. vitam opti-
 mam p̄ssimâ morte complevit] Cum
 homiliâ in Domin. 2. Quadrag. habitâ,
 editionis, Colonia anno 1568. factâ. p.
 648. & 649. multis docuisset, *fide opus*
esse in precibus, nec eâ vulgari; sed quâ
fiat, ut vehementi affectu petamus, quod
petimus; UT NOSTRÆ JUSTI-
TIÆ DIFFISI, UNI CHRISTO
NITAMUR; Ibidem pag. 650. ait
quosdam semper accuratissimè confi-
teri, & tamen nunquam ad Confessionis
fructum perungere; quia, inquit, quod
PRÆCIPUUM est, negligunt; nimi-
rum fidem in Christum; quam diximus
complecti & certam persuasionem de
Misericordiâ salvatoris, & fiduciam de
impetranda [per merita Passionis ejus-
dem] Misericordiâ.

II. Et quamvis diffidentiam de pro-
 priis viribus, virtutibus, ac meritis; fir-
 mamque in Misericordiâ DEI, & me-
 ritis

ritis Christi fiduciam, sub omni opere bono; & maximè sub Contritione & Confessione habendum esse doceat, semperque docuerit Ecclesia Rom. [ut contra sinistras opiniones, quæ Protestantium libros omnes adversus eandam fusiùs agentes occupant, fusissimè demonstravi in VIA PACIS] Nihilominus tamen non sine causâ timeo, multos eò usque à Diabolo decipi, ut peccatorum suorum remissionem non modò per Passionem, Sanguinem & Mortem Christi firmâ cum fiducia non flagitent; sed etiam eâ de re nequidem cogitent; putentque Attritionem & Confessionem suam [quâ pauperculo cuidam sacerdoti peccata sua enumerare, magnâ, ut putant, humilitate dignantur] esse per se dignam, cui absque ullo ad merita Passionis Christi respectu, Misericordia DEI, & peccatorum remissio per Absolutionem obtingat: id quod putare est utique damnabiliter errare. Essetque optandum, quòd

B 4 sacer-

sacerdotes moderni, juxta exemplum
 antiquorum [quorum integram Bibli-
 othecā in VIA PACIS exhibui] fidu-
 ciam in Passione Christi locandam, ejus-
 demque Passionis jugem gratāque me-
 moriam & imitationē identidē inculca-
 rent. Certē Apostolus 1. Cor. 2. v. 2.
 non judicavit se scire aliquid inter au-
 ditores suos, nisi JESUM CHRIS-
 TUM & hanc Crucifixum. Et Con-
 cilium Trident sess. 6. cap. 6. ab Attritis
 Contritisque requirit, ut sint *fidentes*,
sibi DEUM PROPTER CHRIS-
STUM propitium fore. Concilium
 quoque Provinciale Colon. anno 1536.
 celebratum parte 7. Can. 39. jubet Con-
 fitentem à sacerdote moneri, *ut credat,*
per DEI Misericordiam, virtute san-
guinis Christi, per Absolutionem impar-
tiendam, in verbo ejus sibi remissum iri
peccata.

III. Catechismus Rom. in Tract. de
 oratione in genere, cap. 3. *Primus*, in-
 quit, *gradus ad orationem* (quæ contri-
 tionem

tionem & præcedere & cōcomitari debet) erit verè humilis ac demissus animus; scelerum quoque recognitio: Quibus sceleribus intelligat, qui ad Deum accedit, se non modo dignum non esse, qui quidquam impetret à Deo; sed qui ne in eius quidem conspectum veniam oraturus.

Quare nequaquam cōfidendum est nostris precibus, lachrymis, Contritioni, Confessione ac humiliatiōni, tanquā per se dignis, quibus per Absolutionem remissio peccatorum obtingat; sed, ut idem Catechismus in Tract. de orat. Dom. cap. 15. §. *Primum*, inculcat, utendum erit deprecatione & patrocinio Passionis Domini nostri Iesu Christi; sine quā nemo unquam veniam delictorum impetravit Nam pretium illud in Cruce à Christo Domino persolutum & nobiscum per Sacramenta, re, vel studio ac desiderio adhibita communicatum, tanti est, ut nobis impetret & conficiat, quod hac petitione (Et dimitte

B §

nob.

nob. deb. n.) postulamus, ut peccata nostra remittantur.

Quod verò firmam, fixam, omnîsq; dubitationis & hæsitationis expertem fidem ac fiduciam impetrandi concernit; idem Catechismus Rom. in Tract. de orat. in genere, cap. 8. §. 2. ait: *Summus ille de precatore* (cui, & per quem Paternæ Dei benignitati nos confidere oportet) *nobis semper præsto est.* Ac posteaquam hoc ipsum ex 1. Jo. v. 1. & 2. ex Rom. 8. v. 34. ex 1. ad Timoth. 2. v. 5. & ex Hebr. 2. v. 17. probavit, hæc subdit: *Quare, etsi nos indigni sumus, qui impetremus, tamen optimi dignitate interpretis ac deprecatoris Jesu Christi sperare, & magno opere confidere debemus, nobis omnia, quæ PER ILLUM ritè petierimus, concesserunt Deum* Quod si qui *timent* interdum, nec se satis esse firmos in fide (id est, in fiduciâ per Christum ad Deum habendâ) sentiunt; utantur illâ voce Apostolorum (Luc. 17. v. 5.) *Domine adauge nobis fidem &c.* Et §. 1. dicit

dicit cum S. August. (serm. 36. de verbis Domini) *Si fides defecit, oratio perit*; ac subdit: **CAPUT IGITUR EST ad ritè orandum; UT FIDE** (i.e. fiducia de impetrandâ **PER CHRISTUM** remissione peccatorum) **FIRMI AC FIXI SIMUS** . . . Et post plura hoc ipsum probantia, laudat illa S. Ignatii M. epist. 10. ad Heronem: *Noli dubio esse animo in oratione: Beatus est, qui non dubitaverit.* moxque subjungit: *Quare ad impetrandum quod velimus à Deo, maximum pondus affert fides, & (omni dubitatione sublatâ) certa spes (per Christum, quæ petimus) impetrandi. Quod monet S. Iacobus (cap. 1. v. 6) Postulet in fide; nihil hesitans.*

Immo verò, inquit idem Catechismus Rom. in Tract. de orat. Dom. cap. 23. in fine) summo studio petimus hac ipsâ voce (Amen) ut omnia fiant, id est, concedantur, quæ antea petimus: vel potius intelligentes, NOS JAM IMPETRASSE omnia; ac sentientes presen-

sem vim divini auxilii, illud cum Prophetâ (psalmo 53.v.4.) canimus: Ecce enim Deus adjuvat me; & Dominus susceptor est anima mea. Nec est, quod quisquam dubitet; quin & NOMINE FILII SUI (in quo petimus) & verbo, quo soepissimo is usus est, moveatur Deus. Plura in hâc rē vide ibid. cap. 15. sub initium, & cap. 21. sub finem.

Denique in Tract. de Pœnit. Sacram. cap. 2. docet, quod non aliter accipienda sit vox sacerdotis peccata nobis legitime condonantis, quam Christi Domini, qui ait paralytico: Confide fili; remittuntur tibi peccata tua, Matth. 9. v. 2. quodque (cum nemo salutem, nisi per Christum, ejusque Passionis beneficio consequi possit) vi & efficientiâ Sacramenti Pœnitentiæ (in Absolutione consistentis) Christi sanguis ad nos defluens peccata post Baptismum admissa eluat; atque ita nos reconciliationis beneficium illi uni salvatori nostro acceptum referre profiteamur.

ARTI-